

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB9 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB9 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb9-txt-shoot-n54.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB9:54

#

Overhovedet kunde det blive skjønt saaledes at tage et enkelt Vers, og successivt lade det blive til, indvirket i Iyrisk Commentar.

Exempel.

A: T: Det var i en ældre Tids Psalmedigtning almdl. at fremstille Sjælens Forhold til Xstus som en Samtale, og under Billedet af Forholdet mellem en Brud og Brudgom. Sjælen var Bruden, og benævnes ofte med det Navn Sulamith.

Det er nu Tilfældet i en gl. Psalme, hvor det forestilles, at Sjelen (Bruden) er blevet utaalmodig, ikke kan skikke sig i det Livs Lidelse, men utaalmodigt venter paa Befrielsens Stund. Saa forestilles Xstus at tale til Bruden og han siger:

det er altsaa endnu midt i Vinterens Hjerter, der er længe til Foraaret, derfor er det utaalmodigt nu at ville have Foraaret; der er meget mere at udholde før Befrielsens Time slaar, ja Lidelsen har maaskee neppe ret begyndt. Luften er endnu fuld af Snee; ja det er ikke blot koldt, men koldt saa det gyser i En, uhyggelig koldt, thi det er ikke altid gysende fordi det er koldt. Derfor har Digteren dannet det nye Ord: Gysekuld. Altsaa

Altsaa Bruden forestilles at sidde ved Vinduet, og lukker Vinduet op; men Den, der lukker Vinduet op paa den Aarstid, han venter utaalmodig, han spørger hver Time, hvert Øieblik efter Forandring. O, og det er jo endnu midt i Vinteren.

som maatte Foraaret komme, springe ud liig Knoppen af Stengelen; og stirrer »alt« allerede, o, det er meget for tidligt! ell. og stirrer »alt« ɔ: bliver ved at stirre: o, saa vil Du komme til at stirre længe, medens kun Din Utaalmodighed voxer., og gjør den lange Tid endnu længere, og Vinteren endnu koldere, og Luften endnu uhyggeligere med dens Gysekuld. Altsaa

[a] Det er af Brorsons *Svanesang* N° 49, 1 p. 867; men jeg citerer den lidt anderledes, lader den første Linie gaae ud, og trækker de to følgende hen til 4de.

[b] Det er tidligt paa Vinteren, »Vinter-Sneen« er langt fra endnu ikke kommet ned, den staaer og piner i Luften, deraf den uhyggelige kolde Luft, saa det gyser i En: Gysekuld.